

L a d i s l a v K l í m a

S E L E N

/ Román ve věčnosti /

Vzpomínka na Eternu, kterou Selen teprve včera prvně spatřil, ale jejíž jediný pohled zapálil okamžitě neobyčejně prudkým plamenem srdce jeho, ničila spánek zamilovaného mladíka. Bylo již k ránu, když Selen po nekonečném zmitání konečně usnul. Ranní nymfy odháněly zlé sny od hlavy jeho a šeptaly mu s necitelnými, tím magičtěji účinkujícími polibky sladká slova.

Spal nedlouho, ale vstal osvěžen, divuplně změněn. Hřebenem Sněhové panny v půli přetáté slunce krvavě ozařovalo ložnici. Neobyčejně lehká, lhostejná nálada ovanula Selenu. Jako černý mrak ležely daleko za ním nestvůry noci - a sama Eterna jakoby byla čímśi vzdáleným, jemu cizím. Myšlenka na ni a na její něžné objetí plnila plnila jej slastí, ale myšlenka, že ji nedosáhne nechávala jej dosti chladným. Byl ve vřutku vzácném filosofickém rozpoložení a nesmírné bráně jakby z něho spadlo. - Rychle se oděv, letmo se ubíral ulicemi do oblíbeného svého sadu na okraji města. Byl skoro liduprázdný, ač zbělelé slunce již v něm hřmelo. Vonné ticho, zpěvy ptáků jakby ozdobené, leželo rozkošně v jeho stínech. Svéze a v hlubokém snění procházel jím Selen sem tam na Eternu skoro nemysle. -

Náhle usřel asi sto kroků před sebou nad vysokou štíhlou černou postavou svítící tvář. Ulekl se silně. Tak podivné, téměř mysteriozní zdálo se mu neočekávané toto setkání - v tuto dobu - právě teď -

Šla v průvodu muže, rovněž černě oděného. Při pohledu naň, ač tváře jeho nerozeznal, bylo Selenovi tak divně, jako nikdy, bylo mu jakoby snil.

Blížili se. - strach se ho zmocňoval, jakby měl být při hanebném skutku dopaden. Měl chuť obrátit se nazpět. Již rozeznával Lterninu tvář. Rozčilení jeho, trapně znatelné, stávalo se nesnesitelným. Sklopil oči, zrychlil krok. -

Ale již stáli proti němu. Rozdvíhl se sebedpřemožením tvář aby popatřil na milenku, - ale ještě než tak učinil, přinutilo jej cosi mocného, aby raději pohlédl na muže: bylo mu, jakby černá jeho massa neodolatelně příšerně bytost jeho přitahovala. Pohlédl - a pocit dosud nezažitý pronikl jeho ausi.

Neznámý byl mladý muž tváře co se bezvadnosti tvarů týče, skoro krásné, pleť jeho byla neobyčejně temná, oči a vlasy černé, výraz absolutně vážný, taky tuhé, nehybné, oči ztrnulé, jako skleněné s hrobovým výrazem: celek musil působit dojmem silně příšerným. Ale to vše nedostačovalo k vysvětlení pocitu, který tajemně Selená prochvátíl a který slovy vystihnout naše imaginace nestačí.

Nejednou již spatřil tváře podobně příšerné, - ale dojem, jímž naň zapůsobily, byl něčím kvalitativně rozdílným od shluku obličných duševních stavů, tak cizích, jež tajemná moc v duši jeho vdechla.

Jako včera zůstal i dnes stát, tak mimo sebe, že byl by nechal bez odporu, jako ptáci na ostrovech kamž člověk nikdy nezavítal, zabít.

Děsné oko popatřilo naň, výraz jeho se nezměnil, ale magicky vyvstala v Helenovi jistota, že žhne v něm nenávistný posměch.

Přesli... Za chvíli zaslechl Selen několik slov, hlubokým hlasem pronesených, tak podivným, jako z nesmírné dálky tajemným větrem přivátým, a jako jasné břinknutí kovové struny zazněla jednoslabičná odpověď. - Nezměrné bolestná touha, slyšet tento hlas stále, nazývat jej svým, Selenu zachvátila. Brůza opadla a jinocha zmocnila se chaoticky trýznivá nespokojenost se sebou. Ani na Eternu nepohlédl a zachoval se tak babsky, tak směšně! jistě považují jej za idiota! Zuřivost přiměla jej, že spěchal za nimi. Nadešel jim - a překonav opět tajemnou přitazlivost, již muž naň působil, popatřil Eterně v oči.

A radost dosud nepocítěná navštívila jeho duši. Jako šílenec běžel a tančil domů. Cítil, že váha jeho těla se zmenšila - a neklamal se v tom, váha byla by to dokázala. Vší mocí musil se přemáhat, aby nevyskal, nesnesitelná slast velela mu, aby každému mimojdoucím klukovi svěřil se se svým štěstím a učinil je tak menší. Naštěstí šel právě mimo byt svého přítele.

Zastihl jej v posteli... "Irene!" zařval a objal peřinu. "Ona mne miluje! miluje! Ó já se zblázním, milují tě také, i tu postel -- "

"Tys tedy s ní už spal - ee - To jsi- e - chlapík - "

"To dosud ne - ale - to nic nevadí! Ten pohled byl větším důkazem lásky - byl bys jej musel vidět - to nemožno vyřiči - ten pohled.- Ó!"

"Pohled? E- e - neupírám, že pohled znamená moc - je to něco zvláštního, ten ženský pohled - e - ale nalej mně rum do sklenice, ať se konečně probudím. Do té pullitrovky - jen plnou!"

"Ten pohled! Ó jak je ta sklenice překrásná, ten rum tak drahý mému srdci - jak zvoní - jako její hlas - bude můj, můj! Ten pohled!.. Láska, touha, bolest, slast nejdojemnější, srdce objímající, rozkoš sama!"

Byly to netemné myšlenky neurčitě ořetěny. Byly vtěleny v distinktní světlo změněny, teď teprve realní, ekstatické ! O ten pohled ! Do smrti nic mne nemůže učinit nešťastným. Které duši zasvitlo kdy takové slunce? Jako slunce meteorit, tak přitáhl metafysický oheň ten celou mou bytost, padla v něj jako - "

"No dost, pro orientaci vím dost, nalez mně raději ještě jednou! Tak! Nuže, je vidět, že nemáš o ženských ani potuchy. Ale rozeberme příklad vědecky.

Axioma: Ty mršky nepohnou ani chlupem bez vypočítavosti a sice jen ziskuchtivé vypočítavosti, a lásku etc. vůbec neznají, jsou to jen žravé mašiny, láska etc. jsou jen med jejich ziskuchtivosti. Tedy, co se jejich pohledu týče, dlužno nejdříve na paměti mít, že třeba nejedná se v daném případě o "pohled", nýbrž o habituelní již výraz očí, vzniklý ze staletého nepřetržitého koketování - z toho plyne, že ženské s láskyplným, sladkým očima jsou nejhorší nevěstky, zboží pro každého. Patří-li ta tvá do té třídy, nevím, protože se mi dosud do očí nepodívala. Jedná-li se však o pohled, pak muž poltý jím má důvod byt šťasten: neboť je to důkazem, že si opička s ním chce začít, že ho potřebuje, že chce kapsu jeho pustit žilou.

Tvé dívce protiví se patrně její průvodce - patrně se již dozvěděla, že máš dosti peněz, aby i noblí dáma mohla několik let za ně šperky si kupovat."

"Mrcho!"

"Nezlob se, což můžeš si něčeho jiného přát? Nechtěj přece nemožnosti a uvažuj: Co jiného je láska muže, jakožto ješitného osla, než touha ohlubit se, že je majitelem pozlacené mrchy, zvané žena? A co jiného je láska ženy, jakožto chytré opice, než touha využít osla, tyt z něho, mít v něm oporu, atd. ? Nestačí tedy touze osla vědomí, že božská, nedostupná, pozlacená mrcha ho potřebuje a jemu se tedy poddává, prodává? Že je pro ni důležitý? Že se s ním vůbec obírá? "Jaká to nezasloužená čest pro mne!" myslí si jeho ješitné, skromné srace. Řekni osle: nepovznáš-li tě do nebe myšlenka, že tvá bezpodmínečná, absolutní bohyně se myšlenkami svými, a to nejvroucnějšími, nejvnitřnějšími, t.j. ziskuchtivými, kolem tebe točí? Nenutí tě k tanci představa, že obraz tvé tváře vynoří se v její duši? Že vidíš v zrcadélku její pupilly zkrivený svůj obraz? Že - "

"V tom máš pravdu, jinak však je logika tvá děravá jako mříž. Moudře učiníš budeš-li mlčet."

"Ovšem, kde usmívá se na člověka koitus, jak smí se tam vtírat drzá filosofie?"

"Koitus!" řekl Selen po chvíli smutně, " k tomu schází mnoho - a snad vše - bože můj! jak snadno mohl jsem si pohled její špatně interpretovat - vzhled dojem takový je přec jen věc čistě subjektivní, od nálad a všelijakých nerozumných asociací odvislá - "

"Neplaš, mylíš se! Následkem zmíněné své vypočítavosti a instinktivního "studu" střeží se ženská, aby žádný její pohled nebudil zájmy, že jí oíl jeho není lhostejný, tam kde jí opravdu lhostejný jest, a vždy se jí to zdaří. U zdaleka byla by se vroucnějším pohledu vyhnula buď klidný, máš vyhráno. A teď k činu k němuž tě ten pohled zval - a to brzo, neboť pozítří tu již nebudou - "

"Pro boha!"

"Ať se ode dneška žádný alkohol na světě nedaří, nestane-li se tak! Totiž: budou-li zde, budou za mřížemi - "

"Za mřížemi!"

"Nemyslíš, že by takový mřížový závoj její tváříčce rozkošně slušel? Čtu jí z tváře, že je pro mříž stvořena. - Včera večer při absintu dozvěděl jsem se novinky o jejím panu choti. Jeho chování je nanejvýš podezřelé - jde o něm pověst, že je duchem Svícnu a ona dcerou ledovce, povím ti o tom jindy víc, ale

teď choi ještě spát. Zdržuje se u své paničky jen málo a v nepravděpodobnou dobu, pak ubíhá ulicemi, jako by byl štván, děláje příšerné grimasy - a zmizí v lesích Svíanu - o důkaz víc, že je opravdu jeho duchem. Především stopovalo jej pár výrostků. Vida to, zabočil zajímavě ten člověk s pěšiny do houští a stopující zmizel, ač sledovali jej i tam. Není-li to duch Svíanu, je to bandita. Policie věnuje mu již náležitou pozornost, pozítří ať alkohol - "

"Viděl jsem jej dnes: nevyličitelný pocit, když šel mimo!"

"Je patrně úžasně magnetický, hodil by se jistě výborně za hypnotisera nebo médium, jeho fluida vystupují z těla jeho silně a daleko, takže ten, kdo kráčí mimo něj, musí jimi projít - fi! hnusná idea být pronikán až ke svým elektronům duševním smradem takového chlapa. Ale klid už se, až naleješ mi ještě jednu holbu. Krátce, musíš ji zítra oslovit!"

"K tomu nemám odvahy!"

"Tedy jí dej z čista jasnou pořádnou facku: to lásku ženy zdvojnásobí, vidí v tom důkaz mužnosti a originalnosti! Neučiníš-li ani to, vícekrát se ke mně nehlas! Nevíš jak těším se na toho idiotakého boha kterého porodíte."

A pak - něco mně pořád povídá, že její trup je průhledný - aš ji uvidíš obnaženou, nezapomeň mě říci, viděl-li jsi její vnitřnost. Snad budou i ty průsvitné - ale jejich obsah sotva. Je totiž jisto věř tomu nebo ne, že ledová ta socha jí - viděl jsem ji v hostinci. Vlastně její - čtyřměsíční štěně nežere tak hltavě jako ona. Tak marš! a vezmi si sebou revolver, zastřelíš-li toho smrada, dá ti to hojnost látky ke konverzací s Eternou - a neposlechněš-li nezapomeň zastřelit sám sebe!"

Až do usnutí ležel Selen v bláznivé blaženosti a ve snu pokračoval: vešel do svatého domu na náměstíčku a stanul rozčilen za dveřmi, které, jak zcela určitě tušil, skrývaly Eternu. Dlouho stál v temné chodbě v náladě stále příšernější. Náhle zaslechl ostrý hlas, tak toužebný: "Selene, Selene můj!" "Eterno má!" vzkřikl a vrazil dovnitř. Stála uprostřed komnaty s láskyplným úsměvem, rozepjala paže, - "Selene" - Klesl jí k nohám a jako na evěticí hleděl jí vzhůru v tvář. Ta se měnila, vážněla, podivněla. "Selene!" pravila ještě jednou hlasem skoro děsivým. Vzb chopil se konečně - objal ji v šíji, chtěl ji políbit - tu, v posledním okamžiku skočila naspět a malinká ruka její, rychlostí kočky po psu seknuvší, vyťala mu políček, strašný, přímo neuvěřitelný políček.

Okamžitě se probudil, bylo mu jakoby slyšel ještě ohlas třesku -
tvář jej silně pálila. Vzpochopil se zuřivě a bojácně a s vytasenou
dýkou prohledal důkladně loznici. Nenašel nikoho, dveře i okenice
byly zamčený, - ale líce pálily jej stále a když se podíval do z-
rcadla, shledal, že jsou silně naběhlé a rozeznal určité čtyři
temnější pruhy. No, buď jak buď raději by tento sen měl ještě stokrát
než věrejší neklidnou noc ještě jednou.

Neulehl již, aby nezaspal hodinu v kterou včera v sadu
s Eternou se byl potkal. Byl rozhodnut, že uzří-li ji tam opět,
osloví ji doslova takto: "Milostivá, odpusťte mé odvaze, že nabí-
dím vám, cizince své služby." Slova ta aspoň stokrát si opakoval.

X X X

Jitro bylo podmračené, hory zmizely, jen spodiny jejich
nevýslovně truchlé jako poloprobuzené z těžkého snu, válely se kolem.
Šlo a se smutnými údery dopadaly se stromů sadu těžké kapky...
"Dnes jistě nepříjde," myslil si Selen a přál si toho. Byloť mu jako-
by šel na popravu.. Raději byl by Eternina muže zastřelil...
Ale Eterna přišla. Sama. Jinochu bylo, ač objevení se její zde, v
tuto dobu a za tohoto počasí mohlo jej naplnit radostí, jakoby byl
zaslechl ortel smrti.- "Flynula blíže," neuprozně jako osud" kmitlo mu
duší... Studený pot mu vyrazil, sad se točil, myšlenky se mátly. -

Střetli se. Opět zasvítit Selenovi včerejší sluneční pohled - a to dovršilo jeho zmatek. Za svět nebyl by se upamatoval na ona slova.

Minuli se, - ani nepozdravil. Jen když byla dále, směšně vyhekl.

Ale bezmocný stud vzbudil v něm sílu zuřivosti. "Neoslovím-li ji, zastřelím se!" zasyčel a opakuje stále první slova, nadešel Eterně.

Již otvíral ústa, z nichž by byl teď jistě alespoň "Milostivá" dostal - bez pozdravu, na nějž zcela zapomněl. Ale dívka jej předešla.

"Řekl byste mi laskavě, pane, možno-li vystoupit na vrchol hory Svícnu? Jsem zde cizinka.." Vyřkla to hlasem vířícím, ruce se jí chvěly, pohled trásl. V Selenovi vybuchla nejasně radost, ale ne dost silná, aby zbavila jej zmatku.

"Svícnu? Á - m rozhodně! - milostivá - vlastně - je to těžké - - či vlastně nikdo to dosud nedokázal - "

"Snad to dokážu já!" odvětila již pevně a pohled její stal se tak sladce laskavý. "A kudy se tam, prosím, nejlépe jde?"

"Prosím - nejlépe přes mezilesí - vesničku - pak- m - pěšinou na levo vlastně na pravo - či vlastně přímo - "

"Vidím, že máte strach, že jste smaten, v tom případě nepotřebuji vašich služeb. Děkuji vám pane!" promlivila plačky a jemný mapesníček sevřený v bělostné dlaní přitiskla k zaslzeným očím.

"Oh! vy trpíte, má bohyně! Vyléčím vás, miluji vás šíleně -" Přistoupil k ní.. Povznesla zrak.. "Nepřibližujte se!" vykřikla šíleně " - já - já - odpusťte - adieu! "

"Neodcházejte, nesmíte!" zastoupil jí cestu.. "Usmrtím se! Ó řekněte: cítíte pro mně též něco?" A uchopil ji za ruku. -

"Prýč, bídáku - a ať vás již nevidím,vy drzý chlape! Pusťte sice vám plivnu do očí!"

Tohle bylo přece jen mnoho, není divu, že přímý Selen na ušlechtilou galantnost. Oustoupil, zamračil se. "Milostivá, nevím co si mám myslet. Te již nejsou normální rozmary. A já nebyl bych se odvážil kdybyste sama nebyla mne k tomu povzbudila. Vaše pohledy - dnešní oslovení, chvění - slze -"

"Ani slovo už, drzoune směšný - domýšlivý! Hahaha! Vás milovat? Vás? Spíše prašivého psa! Viděla jsem, že po mně blázníte, měla jsem s vámi utrpnost jako se žebrákem - teď to víte! Ale vy jste se ukázal drzý jako žebrák - a dost! Kličte se a máte-li jen trochu slušnosti, vyhněte se mi příště na tisíc kroků - "

A jako šílená spěchala pryč a několikrát si odplivla.

x

x

x

Skoro bez vědomí došel nebohý, spráskaný Selen domů. Nebudeme líčit jeho strašné utrpení. Odejel více mil a v malé vesničce zápasil tři dny se sebevraždnými pokusy.

Ale pak zasvitla v něm opět naděje, pozvolna se vzmáhala, nabýval vzezření oprávněnosti - a šestého dne po oné rozmluvě s Eternou spěchal jinoch do svého města, bláznivý jako dřív, strachuje se nasmírně, že ji tam již nenajde. Bylo pozdě večer, když do města dorazil.

Vešel do kořalny. "Pojď stranou, Irone, rychle, musím se tě na něco zeptat!"

"Je to naivní člověk! on myslí, že v jedenáct hodin ještě chodím. Odnes si mne tam!"

Selen odvěkl přítele ke stolu v koutě. "Je zde dosud? Mluv - mluv, zemru nedočkavostí - pro boha - "

"Je a sotva tak brzo odtud vyfoukne - "

Hluboce si oddechl a slzy objevily se v rozzářených očích, ale pak si vzdychl: pochybování a vzpomínka na strašnou rozmluvu navštívily jej zas. "Nuže vidíš teď je konec s alkoholem!" přemohl se.

"Stalo se něco nepředvídaného.. Ale přijde za mříže, ač nebude-li se legitimovat jako nějaká princezna nebo dcera Rotschildova. Ale nejdřív, co je s tebou? Oslovil jsi ji? a dostal jsi košem? ty umučená tváří?"

"Povím ti vše , věrně - a pak mi řekni, co o tom soudíš!"

Když skončil, řekl Iron: "Co o tom soudím? Že by ses měl jmenovat Teleni Svatý Idiole, dostalo se kdy muži lepšího důkazu ženské přízně?"

"Než jsou slova: Bylo mi vás líto jako zebračka.."

Opakuji co jsem řekl. Vždyť je to na chlup počínání silně zamílované, silně hysterické ženštiny!"

"Také mne to napadlo.. Ale není pro to důkazu."

"Tedy ti povím něco nového. Kdys mluvil s ní naposled? Minulou středu? Nuže ve čtvrtek o půl šesté ráno letěla do téhož sadu, ač přšelo jako z konve... Baha! Ten taje jako cukr!"

"Ó drahý příteli!.. Aco činila dále? Vypravuj vše,co víš!"

"Tak poslouchej, abych už měl od tebe pokoj! Dnes je tomu týden co sousedé paní Eterny zaslechli po západu slunce z bytu jejího neobyčejné mnoho řečí, jistě dohromady padesát slov a poté dva nebo tři ženské skřeky, tak podivné, že seskupili se a po důkladné poradě zakle pali. V témže okamžiku vyřítil se ze dveří pan Tenebre a ti zbabělí psi nechali jej proklouznout. V bytě nasli na pohovce paní Eternu, tak trochu v mdlobách. Zatím utíkal pan Tenebre ulicemi jako vzteklý pes, kroutě se, hekaje -- tys jej viděl? -- ne jeden, tři detektivové šli za ním. Když byl za městem, zrovna se vlnil, snad měl průjem, -- čemuž nasvědčovala by i ta okolnost, že sotva vkročil do lesa, odbočil z pěšiny do houští. Detektivové ovšem za ním, ale nenašli nic. Téhož večera byla nebohá sněhová panna podrobena v bytě svém výslechu. Černý patron se od toho dne neukázal -- povídá se, že je v důvodném podezření že někde na Špioberkách vykradl nádražní kasu. A to je příčinou, že se proroctví mé nesplnilo. Proti cceři ledovce není snad právnických důvodů k zatknutí, což by ovšem úřadům málo vadilo, ale nechávají ji patrně na svobodě jako vnaidlo pro pana Tenebra. Ale je jisto, že nevrátí-li se k němu ptáček co nevidět, dostane tvář její mřížový závoj. Zatím je bedlivě střežena, u téhož okna v putyce, kterým jsa hleděl na dům v němž bydlí, sedí teď stále špicl. Ostatně ona je nyní stále doma. I v pátek ráno za krásného počasí byla v sadě, ale pana Selena, od něhož doufá v kauci, nenašla.

Teprve dnes v podvečer vyšla zas do téhož sadu a to v průvodu dámy, která dnes, čert ví odkud, k nám přijela a hned k ní zašla. To je ti holka - pětku bych za ní dal, kdyby mne byl špiritus pohlavně nezruinoval. Sedaly si na lavici, plakaly a líbaly se, jinak však netropily nic hanebného. To je vše. Poděkuj se, že jsem ti způsobil pěknou noc, co nejdřív svou vílu oslov, nezapomen si vzít bičík, abys jí, dostane-li zase záchvat, pořádně jím ramena sešlehal - to pomůže zázračně - mne zase odnes ke kořalce a klid se odtud!"

x x x

Následujícího večera uzřel v sadu Eternu v průvodu jiné dámy. Ač se s ní několikrát střetl, nepohlédla naň. Tvář její byla znatelně hubenější a bolestnější ještě než před týdnem. Průvodkyně její si Selma nepovšimnul. Ztrávil opět špatnou noc...

Nazítří slyšel překvapující zvěst. Včera zavítal do města Tenebre, odebral se k soudu - a byl za čtvrt hodiny vrchním soudcem vyprovoden až ke kočáru, jenž venku naň čekal. Kočí práskl do koní, pan soudce poklonil se až k zemi - a Tenebre odjel opět z města, nezastaviv se u Eterny. Kolovaly pověsti, že se legitimoval jako ruský velkokníže, předloživ fotografie tohoto z časopisů - a že Eterna je jeho maitresou, že zcela nadbytečně, omlouval divné své počínání těžkou nervovou chorobou, která jej chvílemi nutí být o samotě, nemá-li sešílet.

Detektiv u okna hotelu se toho dne již neobjevil.

Tomhoto večera přišly dámy do baru opět. I dnes nezavadila Eterna pohledem o tvář zoufajícího jinocha. Povšimnul si však dámy druhé - a byl překvapen neobyčejnou krásou její, planoucím, smělým výrazem růžové tváře a narkotisujícím dojmem, jímž působila. - A pokaždé, když šel mimo spočinul na něm vytrvale úžasné otevřený ponled očí, zhnoucích řevavicích vlněně od okamžiku k okamžiku, jakby chtěly spálit jeho duši. Temný záchvěv radosti pronikl mu bolestně vypráhlou, prahnoucí duší a kapka balsámu padla v ni...

Následujícího večera nepřišly. Poslední červánek zmíral a Selen procházel se dosud, v těžký zármutek ponřizen, setmělými loubími stromů a keřů, tvář se mu svírala, slzy kanuly, celý svět byl tak pustý... Tu stála před ním náhle jako duch ženská postava.

Pomalu postoupila k němu blíže. Prorvou v keři padl jí na tvář na rudlý svit - a Selen poznal včerejší planoucí krásku.

Položila mu obě ruce na ramena, tvář její dotýkala se skoro jeho. Otevřenými ústy vyrážel rozčilený dech - až přešel v pološepot:

"Miluji tě, krásný hochu! miluješ mne též? Ó víd, že ano, víd? Ty miluješ Eternu, ale proč nemohl bys milovat i Igneu? Vždyť Ignea je krásná a ty moudrý. Miluji tě, sladký hochu, miluješ mne též?"

Stále silnější byl tajemný tlak na Selenova ramena, stále žhavěji sálal mu v tvář omamný, ženský, ďábelský dech... Ve smatené duši počalo to sladce vřítí.. Vydechl:

"Miluji eternu, ale ona mne nemiluje!"

"Miluje tě též, ubožáčku můj sladký! Která žena by tě nemilovala?"

"Jakže, řekla ti to snad?"

"Neřekla, naopak pravila, že budíš v ní odpor a nenávist, ale ženu neoklame!"

"Ano! Protivím se jí a nenávidí mne - "

"Coz dokazuje, že láska její je pravá. Bude tě milovat, zítra přijde sem zas a bude tě líbat - uvidíš! - Ó miluju tě, hochu drahý -
- a ty miluješ mne též!"

Nesmírná všeobjímající rozkoš zazářila v Selenovi... Pocítil na hrudi dotek měkkých nader.. Bezděky vtiskl dlaně v kyprá lžneina záda. A v zápětí zazhnuły její rty na rtech jeho -

Osí jakby mu vniklo hluboko do těla - a hned na to vztýčila se v duši jeho strašlivá rozkoš, podobná té, již pocítí v prvních okamžicích tělo polité vařící vodou.

Děsně se ulekl, couvl - ale tím silněji tlačily jej Igneiny ruce.

"Jak můžeš mne těšit Eternou, když mne miluješ?" vypravil.

"Protože miluju ji též! Budeš nás milovat obě, budeme se milovat všichni tři navzájem, nelíbí se ti to? Zítra budeš nás líbat obě, hochu můj! Miluj mne, líbej a objímej beze strachu, jsem tvá! Ó líbej rty, které tak často spočinuly na rtech tvé Eterny!"

Čelé její tělo přitisklo se k němu, fosforeskující oči čekavě hleděly vzhůru k jeho.. A šíleně jal se Selen líbat její rty, tváře, oči, objímal všude magické tělo, kroučící se, sténající, slzící a jej s pěšiny tlačící.

"Ó věděla jsem, že mne miluješ! Chci zemřít, kousej mne a bij! nevydržím tu rozkoš! - Ó miluju tě a Eterna též! Zítra budeš nás zde líbat obě! A pak opustíme toto zakleté město - a v úsměvné rovině zahrneme se v chaloupce uprostřed vysoké, veselé trávy. Tam budeme ovečky pást a v jednom objetí na obláčky hledět! tam naše sladké, ženské dušičky v blahém stínu muže budou bezstarostně odpočívat, tam nebudeme se bát netvora neb se bát jen elastně. - Ó miláčku můj!"

Zavěšila se mu tak prudce na šíji, že se zapotácel. Ještě nena-
byl rovnováhy, když tu nová prudká tíha srazila jej na trávník.

Po dni všemožným rozčilením zmítaném odešel Selen do sadu, odtě se skoro nemocen.

Milenky jeho nebyly tam dosud. V strašném rozčilení čekal... Slunce zapadalo - nešly. Červánek zahořel, slábl - nešly. Zanikl - nepřišly.

Selenovi se ulevilo, ale stará bolest počala v něm hlodat... Skoro věřil, že věcerejší Ignea byla fantomem.

Rozhodl se, že půjde mimo byt jejich.
"Byla-li to Ignea vskutku, snad ji napadne, že po marném čekání půjdu pod okna její - a dá mi znamení, s něhož aspoň poznám, že nebyla přízrakem."

Nové divnější rozčilení se ho zmocnilo, když docházel k náměstíčku. Došel - a stanul překvapen... Bylo přeplněno lidmi.. A všechna okna Eternina bytu byla jasně osvětlena... "Co se stalo?" vskřikl.

"Vražda!" odvětil vedle stojící občan. "Ta bílá paní byla tím černým pánem probodnuta. Tak je to - jinak ne!"

Selen byl by se skácel, kdyby lidská seď byla dovolila.
"Nebyla probodnuta", slyšel jako ve snu v hukotu svého sluchu, "byla otrávena!" "Nesmysl! Vždyť před chvílí viděl jsem jí stát u okna..."
"Ne, ona zastřelila svého černého milence - "

To Selena opět osvěžilo. Zběsile klestil si cestu k domu. "Co se vlastně stalo?" znělo kol něho. "Ale ten černý pán byl nalezen oběšený!" "Ne, to ta Eterna!" "Oba viseli na skobách!" "Zavraždila je jistě ta nedávno přivandrovalá děvucha!"

Došel až ke vratům, před nimiž stál krytý kočár. Vtémže okamžiku - co spatřil?

Eterna a Ignea vycházely z nich v průvodu četníků. A když Selen lépe přihlédl, viděl, že ručky obou jsou vzadu spoutány zvoníciemi řetízky... Ignea klopila tvář co nejvíce, marně se snažíc skrýt ji na nadrech, Eterna napnutě hleděla vpřed, rty její byly pevně semknuty, tvář budila divně děsivý dojem.

"Eterno! - Igneo!" vykřikl Selen a šle radostí a hněvem odhazoval lidi před ním stojící.

Ignea zvedla tvář. "Miláčku můj!" vykřikla a chtěla rozpjet paže - ale jen pouto její výsměšně stále a stále chrastilo. Zrak Eterny spočinul na jinochovi - ten spatřil v něm opět onen nevyslovitelný výraz - ale jen na okamžik: ruka četníková, odhodila jej stranou.. Když zas popatřil, vstupovaly do kočáru. "Na shledanou hochu drahý!" vykřikla ještě Ignea a dveře se zavřely...

V okně zazářila tvář Eterny, tékající oči její stanuly na Selenovi, slzy z nich vytryskly a stékaly pomalu po tváři.. Selen cítil na své jejich svědění.. "Eterna má ubohá!" zařval ještě - tu pohnul se vůz - Eterna pokynula mu dvakrát hlavou a zmizela.

Slastně opojen a zároveň trapně rozrušen a rozechvřen stál zde, neslyše výsměšky kolemstojících. Náhle dopadla mu na rameno těžká ruka: "Ve jménu zákona jste zatčen!"

"Cože" vzkřikl zuřivě a otočil se. Za ním stál Iron. "Jaký to rek!" smál se. "Teď věřím, že láska dělá divy, když takový paprsek měsíční změní ve rváče. A hned obě najednou jeho milenky - obě jej pozdravují - hrome! tys největší muž na zemi!"

"Co se stalo? Vypravuj" vzkřikl Selen jako na vojenském cvičišti.

"Hrome, je to velitelský tón! Ještě i Napoleon bude z toho bláznat! Nu povím ti to, ale cestou - rychle, musím plout do svého přístavu, ta hloupá událost mne zdržela. Víím všechno, co se ví. Před západem slunce, když chtěla Eterna zas vyjít - patrně na randez vous s tebou - a když Ignea nebyla přítomna, vstoupil k Eterně pan velkokníže. Přivítala jej s vyděšeným výkřikem. Za dveřmi pak poslouchající sousedé slyšeli teď vakutku mnoho věcí. V neznámém jazyku - a asi

za půl hodiny křik - hrozný výkřik Eternin, zařvání Tenebrokovo a údery dvou těl o podlahu. Běželi pro policii. V ten čas vrátila se domů Ignea. Když vnikla policie do bytu, uzřela ji jak křísí Eternu z mdloby. Vedle ní velká kaluž krve. Obě dámy prohlédnuty. Žádné zranění na nich nenalezeno. Tenebre zmizel. V bytě nalezen nebyl. Neví se, nebyla-li mrtvola hozena do záchodu. Kaosi tvrdí, že viděl jej zadními vraty utíkat do zahrady. Dámy prohlášeny za zatčeny, Eterna, pravděpodobně v hysterickém záchvatu, jala se židli proti četníkům šermovat: "I to ještě ke všemu mému nezaviněnému strašnému osudu!" Věrná Ignea pomáhala jí dýkou. Proto dostaly želízka - to se mně též ze všeho nejlépe líbilo. Pohled na ně spoutané okouzlil mé sadistní srdce. Jen do té ženy mohl bych se zamilovat, která by vedem na byla pod šibenicí. Zítřka můžeš je snad vidět za mřížovým závojem - díky bohům, že jsem již u přístavu!"

X

X

X

Tuto noc šťastný, o Eternině lásce již nepochybuující Selen probděl v strašných plánech, jak milky své z vězení vysvobodí, přivolává si v paměť, co všechny krvavé romány, jež kdy četl, o předmětu tom vyprávěly. K ránu usnul. Sotva se probudil, spěchal k budově soudu.

Nenamahal dlouho zrak: již zdálky rozeznal za mřížemi jednoho z oken druhého poschodí dvě charakteristicky zbarvené tvářičky. A sotva pod oknem stanul, již vylétla jedna z Igneiných ruček se třepetajícím se sátečkem do výše a druhá přeletně rychle posílala hubičky jinochu, jenž nevěděl co chytřejšího činit, než posílat je též. Pak otevřela okno a vykřikla: "neměj o nás strach, miláčku, není nám tu zle - a vyjďme brzo odtud - a pak budeme tvé, tvé!"

Eterna, která dosud nepohnutě stála, udeřila družku do ramene a zmizela. Ignea za ní. Po delší době přitáhla ji k oknu, jen slabě se vzpěčující. "Nedělej hlouposti!" vykřikla, "Vždyť on ví už dávno, že miluješ jej též."

Eterna sklopila za mříží hlavu - a pleť její byla rudější, než Igneina. Trhla sebou - a náhle zatřepetalo se i nad její hlavinkou bíle - a neustávalo to... "není to klam?" tápal se sebe jinoch, "nemává to Ignea oběma rukama? Ale ne, není pochyby, že šátek nad Eterninou hlavou drží ruka rostoucí pod ní." A k tomu všemu začla nyní Eterna posílat polibky rychleji, zběsileji, než Ignea a vykřikla: "Selene můj, miluji tě, odpusť, odpusť - kdybys věděl proč - " Tu zahálila náhle tvář, divný výkřik rozlehl se vzduchem - zmizela, a ještě několik tlumených výkřiků doleno k Selenovi...

Kolem se seskupivší lidé se ohledovali, Ignea stále na distanc líbající, křičela na ně nadávky - . "Eterno, Igneo!" vzpomínal se konečně Selen, "vysvobodím vás, i kdyby bůh postavil se proti mně a mexi mne a vás!" V tu chvíli sevřela jej pevně strážníkovou pěst.

X X X

Byl téhož dne propuštěn, jelikož úřad moudře uznal, že ten, kdo před sto lidmi křičí: "Vysvobodím vás!" není právě nebezpečným unosem ze žaláře. Ale Selen dívky své již nespasil: dostaly se do jiné cely, hledící na dvůr souání budovy.

Selen snoval dále své romantické plány. Týden minul. Následujícího jitra byl doopravdy zatčen a před soudem zvěděl, že je v podezření, že minulou noc tajemné oizinky vysvobodil z vězení...

Teprve později zvěděl co se stalo. Dveře cely obou dam a vrata soudní budovy byla k ránu nalezena otevřená, noční hlídač pak dosud v tvrdém spaní. Dotazován jen, jak usnul, nemohl říci nic jiného, než že kol půlnoci zmocnila se ho zcela náhle tak silná chuť k spaní, že už nevěděl, co se dál stalo.

Selen zůstal ve vyšetřovací vazbě. Jak se radoval, že sdílí s milenkami stejný osud! A v jaké teprve vytržení jej uvedlo, když seznal, že je vězněn v téže cele, za jejímiž mřížemi je byl spatřil!

Když zdálo se mu, že cítí dosud vůni jejich těl a duší! Když našel v koutě pohozené maličkosti, z nichž některé viděl dříve u Eterny, jiné u Igney.

Čtrnáct dní strávil ve vazbě; byly to nejkrásnější dny jeho života. Konečně byl propuštěn, neboť soud uznal, že je příliš hloupý, než aby provedl čin tak obratný.

Po Eterně, Ignei a Tenebrovi zmizely všechny stopy.

Několik minut, které Selen pod zamřížovaným oknem prostál, stačilo učinit jej šťastným ještě skoro měsíc ode dne, kdy z bazby vyšel. Konečně však dlouhé čekání, okolnost, že je od milenek dopis nepřicházel, ač opatrnost jejich byla vysvětlitelná, nejistota a trapné z ní se rodící pochybnosti, hlavně však trýznivá touha, směnily jeho štěstí v torturu. Tak neunesitelný nepokoj jím zmítal, že s radostí uvítal, když sestríčka jeho, milencem v oizině opuštěná, toužebně jej posvala by ji navštívil a potěšil. Opuštěl hory, ač cítil, že nedobře jedná, je líkož mohla by jej zatím dojít zpráva.

Svěřil se sestře se svými boly a ona hleděla, pokud v moci její bylo, utěšiti jej a nahradit mu milenky, líbajíc jej, objímajíc, kladouc mu hlavu na prsa. Než Selenova duše byla tak podmaněna dvěma milenkami, že v ní pro sebevřelejší útěchu nebylo místa.

Rozerván, neschopen jakékoli činnosti, zžíráán stále neukojitelnou touhou, po týdenním pobytu u sestry rozhodl se, že co nejrychleji vrátí se do bílého města, vyčítajíc si ~~to~~ strašně, že je opustil, a propásl snad něco nejdůležitějšího.

Hned po svém příjezdu, v podvečer, štván divným nepokojem, vyšel ještě na procházku.

Slunce právě zapadlo pod žhavě oranžovou, bezoblačnou oblohu, na dálném obzoru ještě zářivějším, zlatějším, tajemným proužkem lemovanou; rychle ochlazoval se vzduch nad nesmírnou truchlou rovinou. Skalnatá její půda nebyla skoro vzdělávána; jen jedna vesnička byla v ní vidět; roztroušené rostly všude nízké keře a nevelké stromy, místy v řídké, titěrné lesíky seskupené, prostoupené skalními tesy, někde dost vysokými.

Šel dále a dále. Pekelná touha začla v něm opět řídit a marno bylo úsilí zapudit strasné zenské fantomy. S přísernou, až halucinací hrozíci určitostí zřel před sebou stále zhasínající tvář Eterny, s lidskou její krásou, smrtící svůdností omamných tajemství, trpící dojímavostí - jako inkarnací, symbol všech nejlákavějších, člověku nedosažitelných tajemství - a svíjel se trýzní, že nemůže, že nikdy nebude moci infernální krásu myšlenky své - neboť cítil, že Eterna jest jen myšlenkou jeho - , do sebe vstřebat.

A hned zas vynořila se zhavá představa Igneina těla, jak si ji z dotyku jejího vytvořil: těle jako sklo trpytného, hladkého, tvrdého, s krví růžově světelně prosvítající - a bytost jeho změnila se v sílenou zizeň po spálení tímto ohněm, po vypití té nádherné krve, po přelití její do jeho žil... A ani ono, ani toto neměl, musil postrádat, ač je musil mít. Nesmírná soustrast nad sebou jej sevřela a vypudila mu z očí slzy. Již jen polovice slunce zatřpytila se v nich...

Pak upadl ve stav otupělého snění, jímž tu a tam zablýskla bolestně ďábelská tvář a zhavý, tělem krouticí pocit doteku ženských nohou... Ale stále řidčeji... Stále slabší bylo snění jeho... Sotva cítil, že kráčí pořád - dál.

Ráhle bylo mu, jakby jej bylo něco slabě udeřilo... Stanul bezděky, divně uleknut, hleděl roztržitě před sebe. Konečně upoutal jej dlouhý stín na narudlé zemi. Rychle se obrátil - a spatřil silně se lesknoucí uplánek s mih na obzor se vymanivší.

Měsíc již svítí, děl si dost lhostejně, cítě aivnou lítost. Vždyť právě zapadlo slunce... Ale ovšem, červánek již dohořívá - p ř e l é t l jsem kus času. Půjdu nazpět, ostatně je to vedlejší.

Kráčel vstříc měsíci a zdálo se mu, že znatelně se k němu blíží. Údiv jeho zmizel a na místo jeho vevalila se jím, jakoby dříve

vytlačena, bezstarostnost, lhostejnost, úplná bezbojácnost. Bylo mu tak divno - a tak sladce... Vše kol jakby se bylo změnilo. Stromy a keře měly podobu tak divnou, chladnoucí vzduch vůni tak nezvyklou, i tvrdý dotek půdy stále skalnatější byl tak cizí... Ale vlastně koupal se ve všem, splýval se veím.

Selen v hlubokém zamyšlení šel stále dále...Intensivně myslel nyní na milenky. Cítil, že nebude mít sílu dále zít, nespátí-li jim jich...

Krajina stávala se čím dále pustější. Nad ledovou pannou svítil úplněk a umrlčím tajemným svitem zaléval vše kol...

Došel k řídkému lesíku. Tu a tam rozsetá skaliska strašidelně stříbřila se v měsíčním svitu jako hřbitovní pomníky... "Vzduch je tak klidný, ale víří v něm tajemnost; ano, náhle zaburácí víchr - a něco spadne mi k nohám... Stane se cosi neočekávaného, toť jisto - vše kol zbytečně nečeка, nenapíná sluch... Snad uzřím milenky - ano, uzřím je jistě!"

Šel rychleji. Nevnímal nyní téměř ničeho.

Náhle spatřil pod skaliskem vlnit se bílý obláček... Zastavil se. "Co to může být? Sníh, či odraz měsíce?" Pojednou se to pohnulo. "He - rozdělilo se to!" děl si. "Cítím, jak mně srdce bije..."

Snad je to Sterna - a je tam i má Ignea. Přirozeně, touha musila je přece přilákat."

Tiše kradl se křovím, sehnut, aby nebyl pozorován; byl teď k milenkám tak chladný, připadalo mu, jakoby je za podobných okolností již tisíckrát byl viděl. Okryl se za kerem, nedaleko od pohybujících se skvrn... Vedle něho něco zasustilo, ale on nevěnoval tomu pozornost.

Obě dívky lezely na tvrdé půdě, zády o skálu opřeny. Objímaly se, vzdychaly, hledíce mlčky v leskle šedý zenith.

Náhle usedla jedna z nich a zadívala se do křoviny. Druhá ji následovala. Tak ulehly obě zas. Ale jak tváře jejich byly změněny! Nic Selena k nim nyní nepoutalo, jen jakýsi zvyk, pravící mu: "ty musíš" - a sugerující mu pocit, jako by na nich bylo přece jen něco sladkého. Tváře jejich byly tak střízlivé, tak průzračné, že čtli pod nimi snadno suchou iusi, kterou vyjadřovaly; nic temného, tajemného nebylo v nich.

Tu zavál k němu smutně hlas Lterny:

"Cítím, jak má duše studí mne v těle. Tenebre má mne ve své moci. Marně se vzpírám, marně namáhám. Ze spárů jeho neuniknu! Jsme ženy, či jen přízraky? Báíme či sníme?"

"Ne, ne!" zašeptala Ignea, "nevěřím, že bdíme! Snily jsme jen, že byly jsme z vězení vysvobozeny, a třeba trvá strašný sen tento již dva měsíce, uvidíš, že se co nevidět z něho musíme probudit - ve vězení!"

"Také bych tomu věřila," zazněl tajemný, zamlžený hlas Eternin, "kdyby se mi ještě dříve nebyly přihodily věci daleko podivnější -"

"Jaké?"

"Óh! - žijeme v pohádce - ale život je pohádka - to teď vím. Sen, bdění, smrt - vše pohádka - strašná pohádka, jejíž hrůza není však příjemná, jako strašidelných pohádek, které mi vypravovala matka. Nebýt toho daleko podivnějšího - spíše, než že sním ve vězení, věřila bych, že jsem tam oné noci zemřela. Ale i ono dřívější byl vlastně jen sen - smrt je jen sen, vše jest jen sen -"

"Jak pravdivé vše! Zúřivost by mne zabila, představím-li si, v jaké tmě to tápeme - zde i vůbec! Nic hroznějšího nad nejistotu! A co činit? Jsme zde ve vězení, horším toho, z něhož jsme prchly! Kdybychom vesnici opustily, čeká nás na blízku žalář a snad šibenice."

Na dvacet hodin v okruhu nenasly jsme město, jak psát Selenovi? Ó, jen kdyby to bylo možno! Přichvátal by k nám hned, drahý hoch! Co činit? Nejlépe ještě čekat - až se trochu vyjasní."

"Myslím též. Něco mně ~~km~~ stále praví, že Tenebre přijde co nevidět!"

"Zanech už jednou toho nápadu! Jsi netvora jednou provždy zbavena, věř tomu má ubohá sestřičko! Důkladně jsi mu hrdlo prořízla! Je nemožno, aby, jak se domníváš, již za několik dní po té byl vykonal vše k únosu našemu nutné. Říkáš, že jen on mohl, následkem svých magických schopností, hlídače na dálku hypnotisovat; ale máš jistotu, že hlídač nelhal?, že nebyl pouze podplacen od některého z mocných bláznů, do nás dříve zamilovaných?"

Zmlkly delší dobu. Selen, jenž vše, co řekly dobře chápal, chtěl již jít k nim, tu zaduněl zas ~~sternin~~ hlas:

"On blízko je, má sestro, cítím to!"

"Nad námi o něm mluví se, to cítím dobře. Nemysli naň!"

"Ó mlč! Vždyť víš, jak to dopadne!"

"Vím a stydím se, dnes napravit to chci! Ať přijde jen!"

Vytasila dýku.

"Úplně stejně mluvíš vždy! Což strašné utrpení - to si přeješ, šíléná?"

"Ničeho nelekám se! Já přivítám jej dobře - a všechno, všechno s láskou vítám!"

"Ó mlč, mlč, prosím tě!"

V tu chvíli zašustilo to opět a silněji vedle Selena. Popatřil, a ušel Tenebra, pomalu vstávajícího.

Ale nelekl se nikterak - pranic děsivý nepřipadal mu jeho obličej, - naopak, zcela přiměřený všemu prostředí - a tajemně známý.... "Vy jste zde též?" oslovil jej tiše.

"Též, též, milý compagnone!" odpověděl Tenebre jaksi blahosklonně a potrepal jinochu stehno... "Nuže jak se vám líbilo poslední představení mrtvé nevěsty v našem modrém divadle?"

"Jakže, nerozumím..."

"Krátkou máte paměť. Jste ovšem ve stavu trochu abnormálním, ale pardon! Musím jít té bláznivé zenské, která chce jen to, co nechce a nechce jen to, co chce, vyhovět -"

A tiše vystoupiv z kroví dal se náhle s hřmotným dupotem v divý uprk k ženám, jako dravec za obětí.

Vykřikly. Eterně vydral se z hrdla skřek ještě dvakráte, nepřírozně, automaticky. "Nastav díky!" vzkřikla Ignea - ale v tu chvíli vypadla tato ze zkamenělé Eterniny ruky... A hned na to uchopil ji Tenebre a ústy dotkl se jejího krku.

Znovu projel vzduchem příšerný, duchový její výkřik. - A již dala se na útěk, ustavičně strélivě křičíc... Ale Tenebre běžel za ní a rty ~~na~~ jeho ani na okamžik neoddálily se od jejího krku. Ignea, teprve nyní se vzpamatovavší, plačíc běžela za nimi.

Strašlivá scéna! Rychlostí laně kmitaly se bílé šaty Eterniny mezi houštinami a černý netvor visel jí stále na hrále.. Ignea zůstávala stále více pozadu, strašlivé výkřiky zněly stále nesnesitelněji, - výkřiky, jakými jen hrůza největší spojená s pekelnou bolestí a hnusem vládne. Ponénáhlu přestaly se nohy Tenebrovy dotýkat země, zdvihaly se stále víc - až konečně bylo tělo ve vodorovné poloze. - Eterna klopýtala, padala, vrážela do stromů, potůčky krve tekly jí na šat - a opět vstávala a zas šíleně prchala, marně jako sama před sebou. Selen hrůzou nemohl najít pohybu.

Tu běžela těsně mimo něj, nevidíc ho; jak byly by mohly vidět oči tak příšerně vytřeštěné? Selen se zhrozil. To nebyla lidská tvář, to byla tvář ďábla, nekonečně trpícího! Jak hnusně znetvořila bolest její tahy! Dlouhé vlasy její obráceny byly vzduch strážnému běhu svisle vzhůru, sukně vyhrnuta, spodní polovice těla nahá - tak odpor- ná ve svých pohybech! Těžké kapky potu lily se s ní, - ale Selen vě- děl, že není to pot, že je to hrozný ženský tuk... Bezmezným hnusem klesal - propastná ošklivost k sobě, ke všemu jej zachvátila. Přízrak přelétl - hrozný, oblit světlem snu, vše zpříšernujícím, mnohonáso- bujícím - přelétl tak transcendentálně. Jako přelétá stále děsný, černý netvor čas, tak šíleně plouzivé, tak šíleně střelné.

Nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí.

Výkřiky ztichly, - pak zazněly zas, se strašnou rychlostí se blížily, bílá postava zjevila se opět a bleskurychle letěla k Selenovi... Nerozeznal ji už - jen cítil, jak velké kusy smrdutého sádla lítají mu na tvář. Klesl...

Výkřiky zněly dál, ale již ochraptělé, nekonečně zoufalé, lka- jící... A v nich zaslechl náhle, Eterniným hlasem pronesené "Selene můj, pomoci!" Zuřivě se vztýčil, vytasil dýku... Spatřil jako ve snu Eternu již jen pomalu kupředu vrávorající. Běžel k ní, s řevem vrazil ocel několikrát Tenebrovi do šíje.

Ten odpadl od své oběti, podíval se na Selenu, dal se do příšerného, šíleného chechotu a zmizel.

Ohnivé, něžně průsvitné koule vystupovaly ze země a Selen pozbyl vědomí.

Když ho nabyl, neopatřil měsíc skoro výš. Ležel v téže lesíčku. Ignea jej líbala, Eterna stála za ní jako duch.

"Ó, drahý hochu!" mluvila sladce líbající, "jak tě miluju! Vysvobodil jsi sestríčku, jak ti děkujeme - "

Ale Selen nebyl si slov ani polibků vědom. Upřeně hleděl na Eternu, ničeho nebylo proň mimo její tvář. Byla změněna; krásná, ale nevyslovitelně jaksi odporná: něco kočičího v ní bylo: tak ošemetného, slizkého, propastně prolhaného... Cítil odpor, ale zároveň tajemnou, z neznáma prýstící žízeň po ní, po jejích polibcích. Byl jako poháněn cizí silou...

"Ó Selene, proč si mně nevšímáš! Já jsem to, tvá Ignea..."

"Jdi pryč!" zvolal a odhodil ji.

"J s i j e n t ě l o a t r o c h u m ě l k é d u š e ; v s k u t k u !
s o h á z í t i n a p r o s t o č e r n é , s v ě d n é p r o p a s t i E t e r n i n y - "

"Ach já věděla vzdy, že mne nemiluješ - já nešťastná!" A lkající klesla k zemi tvář a tělo její se křečovitě chvělo. Selen nevěnoval jí ani jediného pohledu, jeho srdce hledalo jen Eternu. ---

Tu tato, svůdně se usmívajíc, přistoupila k němu, její jemné, ženské paže pevně jej sevřely a dlouze přitiskla rty svoje na rty jeho, že Selen marně lapal po dechu... Cítil horko i mráz, peklo i nebe. V šílené úzkosti snažil se uvolnit, Eternu odstrčit od sebe, ale jako v kleštích svírán byl v jejím objetí. Zavřel oči, tep srdce slábl... "Umírám," blesklo mu hlavou a neskonalá slast i bolest projela mu srdcem ---

x x x

Tak odměnila Sněhová panna lásku pozemšťana, jsouc od věků kamenou svou duší připoutána k temnému Svícnu.

Nebo?:

V tichém údolí obklopeném věncem hor od nepaměti Sněhová panna druží se k temnému Svícnu a k nim, jakoby přikrčena sesterská hora.

Aol Svícnu zuřivě dují větry a strhují laviny do údolí, zatímco Sněhová panna křišťálově skví se v paprscích slunce.---

p o z n á m k a v y d a v a t e l e

Při psaní jsem bohužel neměl k dispozici rukopis, vycházel z opisu. Přesná autentičnost textu není tedy zaručena.

V opisu který mi byl předlohou, byla próza nazvána "Selen". Domnívám se však, že jde o dílo "Román ve věčnosti" /nebo jeho část/ spadající do Klímova tvůrčího období 1906 - 1909. Dosvědčuje to část autorova dopisu A. Fiedlerovi z 16.XI. 1918:

"....8/ "Román ve věčnosti". /Selen, Aeterna, Ignea, Tenebro/. Tužkou. Řádně vysoustruhovaná mohla by to být věc znamenitá, féerická..."

/Duchovní přátelství str. 102/